

Ho farem un altre dia

Martí Castells Casellas

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Era impossible que amb tant soroll l'Aurèlia s'assabentés del que li arribava a l'orella a través d'aquell mòbil tan esquifit com tecnològicament immens. Al carrer s'hi havien abocat desenes de veïns per aplaudir i victorejar el grup de voluntaris que feia només un dia havien estat protagonistes en un salvament de minyons escoltes. Menuts que no arribaven a la dotzena d'anys, tots de ciutats pròximes a la capital, atrapats en unes coves que hi ha a tocar del poble.

Qui intentava parlar amb l'Aurèlia era un dels seus companys de treball. L'Arcadi volia explicar-li el succés. N'havia presenciat el desenllaç tornant de l'excursió que habitualment fa, tarda enllà, els dies que té lliures.

-Vols que, fent una copa, te'n doni tota mena de detalls? proposava la veu invisible.

-Tanmateix s'ho val, perquè veig que hi ha molta gent mobilitzada per aquest motiu. Els han tret d'un en un, m'han dit, oi?

-Si, però tampoc no ens estarem aquí garlant, sense veure'ns les cares. I jo ara sóc a la dutxa, per tant no gaire còmode per a una conversa.

L'Aurèlia, sense fer cap magarrufa li va acceptar la proposta i el va citar al club Llebeig a dos quarts de deu. Mentrestant es va reunir amb les dues amigues amb qui passejava abans d'atendre la trucada de l'Arcadi. No els en va dir res d'aquella trucada. Per la seva part les amigues tampoc la van interpel·lar. Devien pensar que era cosa familiar: la mare, el marit, vés a saber si algun dels seus germans. El xivarri anava minvant i passejant per aquella avinguda feien temps aturant-se, aquí sí i

aquí també, davant cada un dels aparadors ben guarnits que mostraven, sobretot, roba. Poc abans de les vuit el sol tombava darrera un puig i algunes terrasses quedaven en una zona d'ombra on feia gust asseure's. Un refresc o un gelat, en aquella hora, era el que més bé païen aquelles tres dones joves. La Cecília, cabells curts i negres, va encendre una cigarreta després de comprovar que damunt la taula hi havia un cendrer: senyal inequívoc que ningú no li retrauria aquell costum tan perjudicial per a la humanitat. Així, irònicament, definia ella la prohibició, quasi total, de fumar. Al seu costat, de cara al centre del passeig per on ramblajava la gentada, l'Aurèlia s'entretenia rellegint la carta de la terrassa que se sabia de memòria, de tantes vegades com la repassava cada cop que feien cap en aquell establiment. I de tant en tant la Cristina li reclamava l'atenció per compartir punts de vista sobre la roba que s'havia posat. O respecte a la sortida que havien planejat per aquell cap de setmana amb els seus respectius marits i els petits –un cada una de les tres-. Poc a poc van ser atrapades en una conversa tan amena com intranscendent, en què totes tres hi aportaven novetats i canvis d'orientació sense que això provoqués cap trencament en el fil conductor perquè no n'hi havia. Al cap i a la fi es tractava de mantenir animada una trobada, l'única finalitat de la qual era passar juntes i entretingudes la tarda del dijous. Com gairebé totes les altres tardes de la setmana.

El Llebeig era un establiment molt acollidor i discret. Convidava a celebrar-hi reunions que necessitaven poc públic. Formava part d'un complex turístic amb restaurant, hotel, golf, i altres exquisideses per a gent

amb un nivell adquisitiu que anés més enllà de tres o quatre milers d'euros mensuals. Tot i que esporàdicament, també hi acudia gent amb menys possibles. En cotxe hi ha escassament deu minuts de viatge del poble estant per l'estreta carretera farcida de revolts, arbres i vegetació, però això sí, sense línies blanques als marges del tros enquitranat. El dia ja declinava clarament. No era pas fosc encara, però tampoc ja no era clar quan l'Aurèlia, cinc minuts abans de l'hora, baixà del seu cotxe. S'havia empolainat de manera diferent i bastant més cridanera de com anava vestida a la tarda. Un vestit blanc, curt, escotat pel davant i pel darrere, mig guarnia un cos llaminer. D'aquells que, degudament ornats, fan girar homes i dones. Una bossa petita, també de color blanc, penjada d'una llarga cadena daurada li arribava més avall que el vestit. Es va recolzar en una barana que era un esplèndid mirador des d'on tota la vall, i en primer terme la població, oferia un espectacle agradable als ulls. Primerament l'ànima estètica i inconscientment ecologista, omplia la seva sensualitat amb un mantell quasi espiritual i bucòlic. Però ben aviat es va adonar que el seu cervell llegia una altra novel·la i rumiava maliciosament confiant que les explicacions de l'Arcadi sobre el succés, no s'assemblessin a cap trilogia sueca. Sabia molt bé que era l'excusa, secretament assumida per tots dos, per passar una vetllada, si pogués ser íntima, amb l'Arcadi. Fins aleshores tota la seva relació s'havia mogut en un context laboral. En aquest marc havien anat sorgint converses personals. Des de feia un parell d'anys les relacions havien anat creixent i derivant cap a temes cada vegada més íntims. No els costava res

de parlar de les seves parelles respectives. Del tipus de relació afectiva que mantenien i tot. Els gustos personals d'un no eren cap secret per a l'altre. En la convenció social els hauria escaigut la definició d'amics. Però no n'eren, d'amics. I ells se n'adonaven. El seu vincle no era d'amistat, però tampoc no se li podia atribuir cap altre definició.

A pocs metres, un matrimoni conegut d'ella es besava apassionadament. Això li va desvetllar un sentiment que segur que dormia al fons de la seva consciència. De cop va sentir la necessitat de tenir ganes de besar l'Arcadi. [Una sensació ben estranya, a fe, aquesta de sentir necessitat de tenir ganes, però això és el que li bullia per dins]. De moment només somniava en un bes sincer, d'afecte més que d'abrandament passional. Però la seva enrevessada consciència també li deia que havia de ser la porta d'entrada d'una riuada de passió i sensualitat. Frisava. El rellotge li deia que ja era passada l'hora convinguda. El neguit no sap si li venia de les ànsies de veure'l o del malestar que provoca l'espera més enllà del termini fixat. No era just que ja li tingués en compte el retard, tanmateix insignificant. Però li venien a la memòria, atropelladament, tots els records possibles de la seva relació des del dia que es va fixar en ell fins avui. S'hi va fixar un dia concret? Un fet especial el va fer més rellevant? A l'oficina feia temps que si es creuaven no es dedicaven pas més atenció que a qualsevol dels altres companys. Sovint intercanviaven alguna frase o discutien quelcom relatiu a la feina si s'esqueia que s'entrecruaven els seus afers o els seus papers. Per tant, ningú no podrà dir mai que el seu reconeixement va produir-se en una data o episodi concrets.

Un dia devien adonar-se, l'Arcadi i l'Aurèlia, que els era plaent poder parlar de l'execució d'una feina entre ells. Sense voler, una i altre, s'escollien per comentar aspectes de treballs que passaven per les seves mans. Encara que, sovint, això volgués dir estalviar-se la reunió amb un company que també traficava en la mateixa tasca. I subtilment, d'amagat, involuntàriament i tot, entre uns adverbis i un verb més adequat, entre una suma i un percentatge, s'hi escolava una rialla que més enllà del rictus facial, denotava un encongiment anímic: feia gust entreveure l'ànima d'ella i llegir els sentiments d'ell a través d'aquella mueca. L'Aurèlia va recordar ara com li saltava el cor aquell dia que en acomiadar-se per les vacances, entre petons i abraçades a uns i altres, va trobar-se els llavis de l'Arcadi besant-li les galtes més a prop dels seus llavis del que és costum en petonejades col·lectives. L'abraçada tenia un aire distint a les dels altres. I es van desitjar bones vacances sense separar els seus cossos. L'alè i la calor del cos de l'Arcadi conferien a aquell contacte un especial sentiment que, almenys en ella, va romandre viu i actiu una bona estona. Els ulls tenien aquella vidriositat inconfusible que delata els sentiments.

A baix, a la vall, les lluminàries de les poblacions dibuixaven figures geomètriques irregulars. Per la carretera que menava fora de la vall hi zigzaguejaven, amunt i avall, punts lluminosos sense forma ni volum. Una sensació de felicitat va desproveir l'Aurèlia de la noció del temps. Per la seva ment i pels racons més sensorials del seu cos s'escampà una mena de formigueig que només podia descriure casant-lo a vells records, tots ells al costat de l'Arcadi. Un sopar de feina

que requeria trasllat mecànic havia servit d'excusa, a la tornada, per coincidir en el mateix cotxe. Des del seient del darrere l'Arcadi no parava de recolzar la barbata entre el respall i les espatlles de l'Aurèlia que tenia just al davant. La conversa obligava la noia a girar-se, la qual cosa sempre ocasionava un encontre gairebé físic amb la cara del xicot. I les copes de mitjanit en enllà van propiciar nous encontres. Alguns mots a cau d'orella, uns balls intencionadament escollits. Un frec a frec de les galtes d'ambdós. I aquell moment d'indecisió en què les dues ànimes s'abocaven al bes, i un impuls rígid, igualment incontrolable, de vés a saber quina convenció els n'aturava. Arribaven cotxes i cap no era el de l'Arcadi. Però a ella, en aquell moment precís no li venia d'un quart perquè es delia per recordar moments de contacte pròxim i enervant al costat de l'Arcadi a la feina. Les vegades, cada cop més freqüents, en què feien el cafè junts i per dir-se quatre foteses no s'estaven d'agafar-se per la cintura i acostar lateralment els seus caps. Mig d'amagat, tot i que ningú no n'hauria fet cas si els haguessin enxampat besant-se.

L'Aurèlia es va adonar que era a punt de deixar anar una rialla amb els ulls mig clucs i que un tremolor li recorria tot el cos. Ja era ben fosc. Per un moment va passar-li pel cap que el final d'aquella vetllada no seria pas com se l'havia imaginat. La visió mental que tot d'una va tenir d'un encontre amorós amb l'Arcadi mesos enrere, li enrojolà la fina cara, més aviat suau de faccions i gairebé lívida. D'una llambregada va revivre l'instant en què inconscientment es van agafar les mans. Eren en una sala de reunions. Podria haver entrat algú, però no en van ser gens conscients. Uns segons només per decidir,

sense voluntat, si es deixaven o no les mans. Les voluntats estaven anorreades. No les van separar, ans al contrari, van entortolligar els dits d'un i altra i amb un moviment reflex els va envair una seriositat espadridadora i els llavis es van trobar. Alguns papers van quedar escampats damunt la taula i durant uns segons llavis i boques, llengües i mirades, braços i mans van confegir una escena amorosa, passional i sobretot irregular atesa la improvisació amb què s'havia produït.

En el mateix moment en què l'Aurèlia revivia extasiada aquella besada, un cotxe aparcava al costat del seu, i el seu mòbil l'advertia que a l'altre cantó de la línia sense fils l'esperava l'home amb qui confiava passar la nit. Només el va saludar amb un hola afectuós, gens afectat ni d'ansia ni de retret. Els músculs de la cara s'anaven transformant i expressaven desencís, contrarietat, una mica d'enuig i bastant de tristesa. Va fer unes passes en cercle, sense avançar ni cap a l'edifici ni cap al cotxe. Tenia encara el cel·lular a les mans i se'l va posar just sota els llavis, en un gest que tant podia haver estat d'indecisió com de reflexió. La bossa la va deixar caure al seient del copilot. Amb un moviment ben coordinat va fer entrar les dues cames juntes i, d'un cop sec, va tancar la porta. Mentre descendia, sense cap pressa, carretera avall l'Aurèlia va rumiar que havia estat un cop dur -per als seus sentiments i el seu desig de l'home que volia i que la volia-, que un rampell de la dona de l'Arcadi hagués frustrat aquella nit. La seva nit de passió, segurament. I un cop refeta del desengany va concloure que tindrien temps de sobres per amanyagar-se i fer-se petons.